

варете въ южна Россия и придобила е почти географическо значение; тя е замѣнила по-на-прежнѣната дума скити. Но както и да е, а послѣднѣето название е преживѣло хунните, и самите хунни въ историческите источники твърде чѣсто са наричатъ скити. На това географическо значение, между друго указва и Иорнандъ, който говори, че страната на сѣверовостокъ отъ Дунавътъ са е наричала *Хуниваръ*.

Колкото за окончанието на народните имена на *уни*, *гури* или *гари*, то това окончание никакъ не означава тюркски или фински народи; то са е исхвърляло или са е притуряло, безъ да измѣнява корѣнниятъ смисалъ на названието. Да земемъ, на примѣръ у Прокопия, названието *утургури* или *утигури* съ неговите варианти, у Агатия и у Менадра *утригури* и *витигури*, а въ заимствованиято отъ Иорнанда *витуго-ри*. Ако махнемъ окончанието, то ще да получимъ корѣнното название *ути* или *вити*, а като земемъ въ съображение древното юсово произношение, (*ѡти*), то ще да имаме *онти* или *анти*, — извѣстното вече название на восточните славяне. Витичи или вятичи въ нашата лѣтопись е само вариантъ на сѣщото название (собствено *ванти* или *вантичи*); съ него има свѣзь и името на стариятъ градъ Витичева на Днѣпръ. Така сѣщо *кутургури* на Прокопия, *котраги* на Агатия и на Менадра — у Теофана и у Никифора иматъ форма *котраги*, слѣдователно корѣнното название ще да бѣде *кути* или *кутри* (може би даже *скути* или *скити*). У Иорнанда ние срѣщаме *сатагари* или просто *сатаги*, които